

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

26/04/2026

Αδελφοί. Ζούμε ακόμα μέσα στην αναστάσιμη χαρά, στο λαμπερό ολοφώτεινο πρωινό που ο Άγγελος, καθήμενος επάνω στην πέτρα του κενού Δεσποτικού μνήματος, είπε: *«Ιησούν ζητείτε; Ουκ έστιν ώδε. Ηγέρθη γαρ ως είπε. Δεύτε ίδετε τον τον τόπον όπου έκειτο ο Κύριος»*.

Σε ποιους απευθύνεται ο Άγγελος; Στην ομάδα των γυναικών μαθητριών που είχαν έρθει πρωί πρωί, *«έννυχα λίαν»*, *«επιφωσκούσης της μιάς των Σαββάτων»*, για να μυρώσουν το Σώμα του νεκρού Διδασκάλου, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Αλλά τι έκανε αυτές τις γυναίκες, ακολούθους του Κυρίου μας σε όλη την πορεία ευαγγελισμού κατά την επί γης παρουσία Του, να το τολμήσουν αυτό; Υπήρχαν μπροστά τους εμπόδια ανυπέρβλητα, κατά το ανθρώπινο, αλλά και κίνδυνοι θανάσιμοι. Η ρωμαϊκή φρουρά μπροστά στο μνημείο, ο *«μέγας λίαν»* λίθος που έφραζε την είσοδό του, οι Αρχιερείς και οι Πρεσβύτεροι του λαού, οι οποίοι δεν ησύχασαν με τον θάνατο του Ιησού, αλλά παρακολουθούσαν με προσοχή την κατάσταση, έτοιμοι να επέμβουν.

Όμως αυτές τόλμησαν. Γιατί; *«Πυρ αδημονίας, πόθου και αγάπης τις έφλεγε, και αυτό τους έδωσε την τόλμη να αψηφήσουν τα ανυπέρβλητα εμπόδια»*, που αναφέραμε. Η πίστη τους στον διδάσκαλο ήταν μεγάλη, ακλόνητη, όμως, μαζί με την πίστη, είχαν και αγάπη μεγάλη για τον Κύριο, τόση που να μη λογαριάζουν τίποτε. Ούτε τον θάνατο.

Και ο Αναστάς Κύριος αντάμειψε την πίστη, την αγάπη και την αυτοθυσία τους για Εκείνον. Πρώτες αξιώθηκαν του μηνύματος της Αναστάσεως. Και όχι μόνο αυτό, αλλά και απόστολοι των αγίων Αποστόλων έγιναν, αφού αυτές κατά εντολή και ανάθεση του Αναστάντος, μετέφεραν το μήνυμα της Αναστάσεως στους μαθητές Του.

Ευλογημένες υπάρξεις!

Δίπλα όμως σε αυτές τις άγιες γυναίκες, στέκονται και δύο άλλοι άνθρωποι, οι οποίοι συνεορτάζουν σήμερα, δεύτερη Κυριακή μετά το Πάσχα, με τις Μυροφόρες. Είναι ο Ιωσήφ, ευσχήμων Βουλευτής από την Αριμαθαία, κρυφός μαθητής του Ιησού, και ο Νικόδημος, άρχοντες του Ισραήλ και οι δύο.

Τον Ιωσήφ τον συναντάμε μετά τον θάνατο του Ιησού στον Σταυρό. Είναι αυτός που *“τολμήσας ... ητήσατο το Σώμα του Ιησού”* από τον Πιλάτο. Αφού πήρε την σχετική άδεια κατέβασε το καταπληγιασμένο Σώμα του Βασιλέως της Δόξης και μαζί με τις γυναίκες, τις Μυροφόρες, το άλειψαν με αρώματα και το τοποθέτησαν σε καινό μνημείο, στο οποίο κανείς δεν είχε θαφτεί. Όλα έγιναν βιαστικά για να προλάβουν να τελειώσουν πριν την δύση του ηλίου, διότι τότε έπρεπε να σταματήσουν κάθε εργασία, αφού άρχιζε η αργία του Σαββάτου. Για τον λόγο αυτό, ότι δηλαδή δεν

μύρωσαν με τον σωστό τρόπο, κατά τα ιουδαϊκά έθιμα, το Σώμα του Κυρίου, πήγαν οι μυροφόρες στον τάφο για να ολοκληρώσουν το μύρωμα.

Τον Νικόδημο τον συναντούμε σε μια νυχτερινή επίσκεψη στον Κύριο (γί' αυτό τον λέμε νυκτερινό μαθητή), κατά την οποία συζήτησε με τον Ιησού πνευματικά θέματα, στα οποία ασφαλώς δεν μπορούμε τώρα να επεκταθούμε.

Οι δύο αυτοί άνθρωποι, ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος, είχαν δύο κοινά σημεία, ήταν άνθρωποι της υψηλής τάξης, αλλά και μαθητές κρυφοί του Ιησού. Κρυφοί «*διά τον φόβον των Ιουδαίων*».

Τι όμως έκανε αυτούς τους δύο ανθρώπους να υπερνικήσουν την πρότερη δειλία τους και να εμφανιστούν ανοιχτά πλέον ως μαθητές του Εσταυρωμένου; «*Από που άντλησαν δύναμη και έμπνευση υπερκοσμίων διαστάσεων, την στιγμή που όλη η δύναμη του αντιχρίστου είχε συσσωρευθεί στους σταυρωτές του Κυρίου; Τι ήταν άραγε αυτό που τους έκανε σαν λιοντάρια, που τους έδωσε τόλμη και κουράγιο να αψηφήσουν τον θάνατο και να τολμήσουν να ζητήσουν από τον Πιλάτο το νεκρό Σώμα του Χριστού; Η απάντηση δίνεται σε ένα μικρό λόγιο του σημερινού Ευαγγελίου για τον ευσχήμονα βουλευτή: “Και αυτός ην προσδεχόμενος την βασιλείαν του Θεού”. Ο Ιωσήφ πίστευε στον Υιό του Θεού και προσδοκούσε την Βασιλεία πάντων των αιώνων που θα αποκαθιστούσε ο Κύριος. Ωστόσο η γνήσια πίστη δοκιμάζεται μέσα από κάμινο παθημάτων. Στην πορεία του πνεύματός μας που ορμά προς τον Θεό, συχνά οδηγούμαστε σε ένα σημείο, όπου τείχος υψώνεται μπροστά μας και φράζει τον δρόμο. Η επιχειρούμε το άλμα ή χανόμαστε. Ο Ιωσήφ και ο Νικόδημος τόλμησαν και έκαναν την διάβαση στην αιωνιότητα.*

Στο γεγονός αυτό διαφαίνεται ένα μεγάλο και παράδοξο μυστήριο. Ο Ιωσήφ βρήκε τέτοια έμπνευση, που γέννησε εντός του αγάπη ισχυρότερη του θανάτου, διότι ζούσε με την αναμονή της Βασιλείας του Θεού, όπως είπαμε. Ο Νικόδημος με τον ζωποιοό λόγο του Κυρίου, εξήλθε από το σκοτάδι της υποκρισίας των Φαρισαίων, ήταν φαρισαίος, και εισήλθε στο Φως της αιώνιας ζωής. Ξεπέρασε την φυσική του δειλία και τις προκαταλήψεις αιώνων, διότι ζωοποιήθηκαν στην καρδιά του οι λόγοι του Χριστού»¹.

Στεκόμαστε με θαυμασμό και δέος μπροστά σε αυτούς τους ανθρώπους, τις Μυροφόρες, τον Ιωσήφ και τον Νικόδημο. Αντλούμε από αυτούς μαθήματα σταθερότητας στην πίστη και ομολογίας του Χριστού όπου και όποτε χρειάζεται. Το μεγαλύτερο δε όλων των μαθημάτων είναι ότι η Βασιλεία των Ουρανών, ο Χριστός, είναι πολύ ανώτερα, ασυγκρίτως ανώτερα, των “παθημάτων του αιώνος τούτου”.

Είθε αδελφοί μου, να βρούμε στα πρόσωπα αυτών των αγίων την δύναμη, την τόλμη και το θάρρος, το ανδρείον της ψυχής, ώστε και εμείς

---

¹ Αρχιμ. Ζαχαρία Ζαχάρου, *Δίψα αιώνιας ζωής*, Ι.Μ. Τίμιου Προδρόμου (Εσσεξ Αγγλίας).

να υπερνικούμε κάθε εμπόδιο που μας εμποδίζει στην πορεία μας προς τον Κύριο και την Βασιλεία Του. Και να θυμόμαστε τον λόγο του Αποστόλου Παύλου: «Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμός ἢ λιμός ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;». Ασφαλώς κανείς. Μόνον ἡ δική μας αβελτηρία.

Εμπρός λοιπόν, ας προσάγουμε και εμείς τα δικά μας μύρα προς τον Κύριο. Να ναλάβουμε τάξη Μυροφόρων και να του προσφέρουμε προσευχή καθαρή, ζωή αγνή, βίο άμεμπτο, καρδιά πεπληρωμένη Πνεύματος Αγίου.

Χριστός Ανέστη αδελφοί.

Πρωτοπρεσβύτερος
Δημήτριος Καπρινιώτης
εφημέριος Αγίου Σεραφείμ και Αγίων Δώδεκα Αποστόλων
πόλεως Ιωαννίνων